

תת"ע (עכו) 14286-10-23 - עומר בדראן נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 14286-10-23 - עומר בדראן נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 14286-10-23

עומר בדראן

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[28.05.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ);

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 18.2.2025 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 15.5.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה ותגובת המאשימה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות.

תחילה יודגש כי הבקשה הוגשה בחריגה מסד הזמנים הקבוע בחוק כאשר די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף. בעניין זה ראה קביעותיו של בית המשפט העליון ברע"פ 7714/23 מדינת ישראל נ' מוטי אונגר (9.11.2023) לפיהם שיהיו לבד יכול להוות טעם מספיק לדחיית הבקשה להארכת מועד להישפט (כוחם של הדברים יפה גם בעניינו). יודגש כי מעיון בתיק בית המשפט עולה כי פסק הדין הומצא למבקש עוד ביום 5.3.2025 ועל כן טענת המבקש כי לראשונה ידע אודות פסק הדין אשר ניתן בהעדרו עקב מסרון מטעם המרכז לגביית קנסות אינה מניחה את הדעת.

הגם שהבקשה הוגשה בשיהוי, ראיתי לנכון לבחון את טענות המבקש גם לגופן. המבקש טען כי לא קיים בתיק אישור מסירה ועל כן לא היה לשפוט אותו בהעדר, אלא שעיון בתיק בית המשפט מעלה כי קיים אישור מסירה כדין; אציין כי הדבר אף צוין מפורשות במסגרת פרוטוקול הדיון בו נשפט המבקש בהעדר. המבקש יכול להיות סמוך ובטח כי בית המשפט הקפיד הקפדה יתירה על קיומו של אישור מסירה והראייה כי המבקש לא נשפט בהעדר בישיבות אשר התקיימו ביום 7.2.2024 ו- 1.7.2024, אלא שעבור הישיבה מיום 18.2.2025 קיים אישור מסירה כדין שכן ההזמנה לדיון חזרה בציון "סירב לקבל - הודבק". ב"כ המבקש הלן על החלטת בית המשפט המורה על סריקת אישור המסירה המקורי לתיק וטען לנזק ראייתי אלא שמה נעלם מעיניו של ב"כ המבקש כי אישור המופיע בתיק עת לוחצים על הקישור מהווה הזנה טכנית של פרטי אישור המסירה המקורי, אישור המסירה המקורי קיים במערכת ונסרק על פי דרישה. בית המשפט הורה על סריקת האישור מסירה על מנת שיעלה בידו לבחון את טענות המבקש באשר לפגמים באישור המסירה. לאחר בחינת אישור המסירה, עלה כי אישור המסירה כלל פרטים מלאים של המבקש לרבות מספר תעודת זהות, שם האב, מס' תיבת דואר, שם היישוב ומיקוד על כן טענת המבקש כי ביישוב בו הוא מתגורר, קיימים תושבים נוספים העונים לאותו שם אין בה כדי להועיל לו מאחר ואישור המסירה כלל פרטי זיהוי נוספים וייחודיים מעבר לשם פרטי ושם משפחה.

לאור האמור, לא עלה בידי המבקש להפריך את "חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 לפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".
(ההדגשה אינה במקור)

יתירה מזו, מקום שמדובר מלכתחילה בבקשה להישפט אשר הוגשה על ידי המבקש עצמו, שומה עליו היה לעקוב אחר מועד הדיון אשר ייקבע, ולהתייצב אליו לצורך העלאת טענותיו במועד, הרי המבקש נשפט בהעדר רק בחלוף כשנה וחצי ממועד פתיחת התיק בבית המשפט, ולא יעלה על הדעת כי המבקש לא יטרח לערוך בירור כלשהו אודות מועד הדיון אליו זומן לאחר שהוא עצמו הגיש בקשה להישפט. לענין אי התייצבות נאשמים לדיונים בענינים בשל טענה כי לא קיבלו זימון יפים הדברים שנקבעו בעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) לפיהם: "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

לאור האמור, משקיימת בתיק הזמנה כדיון, ובהעדר ראיה ראשונית כלשהי המפריכה את חזקת התקינות המינהלית, הרי שלא ניתן לקבוע כי הייתה סיבה מוצדקת אשר מנעה מהמבקש להתייצב לדיון אשר נקבע בעניינו, ואין למבקש אלא להלין על עצמו.

באשר לעילת עיוות הדיון, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בענייננו.

המבקש העלה טענה כללית לפיה הוא כופר בביצוע העבירה, אך לא פירט כלל את כפירתו. אולם, על גבי נספח א' שהוגש לתיק בית המשפט, המהווה אסמכתא בדבר הגשת הבקשה להישפט, נכתב כי עסקינן במקרה של איפה סלקטיבית, מאחר ולא נרשמו לחובת רכבים אחרים אשר חנו על המדרכה בקרבת מקום, דו"חות. אלא, שאין הוכחה מה עלה בגורלם של שאר הרכבים והאם הם חנו על המדרכה. בנקודה זו, אציין מעבר לנדרש כי נקבע זה מכבר כי "אי רישום דוח לכלי רכב אחרים שעברו עבירה עשוי לנבוע ממגוון סיבות כמו חנייה לאחר עזיבת הפקח או חנייה תוך שימוש בתג נכה ההופך את החנייה למותרת" (ראה המ"ש 47680-05-19 אזולאי נ' מדינת ישראל).

לפיכך, משלא הציג המבקש ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על דבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה אין מקום להיעתר לבקשה (ראה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.2018)). לאור כל האמור, הבקשה נדחית, ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (ענין איטליא).

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, א' סיוון תשפ"ה, 28 מאי 2025, בהעדר הצדדים.